

KOŚCIANY (11) ai

o oraz a jasne.

sg m N kościany (5). ◇ f L kościan(e)j (1). ◇ n I kościanym (1). ◇ pl N subst kościan(e) (1). ◇ A subst kościané (2); -é (1), -(e) (1). ◇ L kościanych (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – X VIII.

Przymiotnik od „kość” ‘twarda część ciała ludzi i zwierząt, element składowy szkieletu’; zrobiony z kości; osseus Murm, Mymer¹, Mącz, Calep, Cn (11) : Murm 59; Mymer¹ 23; Mącz 270d; Mozg/ niegdy rozumu ftolec/ choć w kościáney czółzy KlonŻal C3v; Calep [741]a.

a. Zrobiony z kości słoniowej lub ozdobiony nią (6) : Oscilla, Mały obrazeczek kościány. Mącz 270d.

Wyrażenia: »kościáne lutnie« = *prawdopodobnie lutnie inkrustowane kością słoniową* (1): Dwie ná kościánych lutniach nadobnie igrały. *RejWiz* 25.

»pacierze kościáne« = *różaniec* (1): chadzał ftárułzek miły/ do oney Bożey męki zgárbiony/ podpieraíac fye kołturem/ [...] paćierze kościáne wielkie v páfá *OrzRozm* M4.

»kościáne wrota, okno« = *mitologiczna brama Hadesu z kości słoniowej, którą wychodzą na świat sny nie sprawdzające się* (cf *Vergilius, Aeneida* 6, 896) [szyk 2 : 1] (2 : 1): Zywem? czy mię fen obłudny fráfuie? Który kościányym oknem wylátuie/ A ludzkie myśli tym y owym báwi *KochTr* 15; *BielSen* 11; Czy mię pokułá łudzi króm winności? Która przez wrotá kościáne wychodźi/ A ná człowieká fny dziwné przywodźi. *KochPieś* 7.

TZ